

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. De quodam Monacho Dominicano, à Calvinistis ut religionem desereret
tentato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

exera Mundum quidem erant, nihil ramen minus quam Mundum reliquerant, affectus atq; animorum velut viscera commoverunt. Vix fama novæ hujus carnalis, ac tribus illis diis, Baccho, Cereri ac Veneri consecratæ religionis percerebuerat, quum male feriati quidam Monachi gaudio statim exsultabant, jam pro obedientia licentiam, pro continentia impudicos amplexus, pro paupertate divitias, pro carnis maceratione omne voluptatum genus sibi imaginabantur uniceq; desiderabant: eo q; tam gratæ rei nuncios obvis ulnis excipientes, abjectis cucullis, quæ cuiq; commodum erat è Monasteriis dilabebantur. *Vota hæc castitatis ac celibatû Calvinus animarum laqueos appellat, & totam antiquitatem desipuisse in eo dicit. Nec perfidie accusari posse qui jugum hoc abjecerint: quum quod hominibus placet, id Deus ipse irritum esse jubet. Quod si quis ante a quam adhuc in errore & ignorantia versaretur, obligatus fuerit; eundem jam veritatis cognitione illuminatum, istis superstitionis laqueis per Dei gratiam liberum esse.* Hoc modo Calvinus in Francia, ut antea Lutherus in Germania Religiosos ad pileum vocabat: quorum etiam plurimi donec secundum citarentur non expectabant, sed ad primam vocem cucullos, lacernas, interulas laneas, cinctus cânabeos, & unâ cum veste, ut Herodorus de feminis inquit, omnem pudorem ac honestatem abijciébât, oblieti illius quod S. August. ex D. Pauli verbis demonstrat, eos qui post castitatis votum conjugia contrahunt, latam illam viam quæ ad infernum ducit, ingredi. S. Bern. de Henrico apostata loquens, eos qui relicto religioso habitu ad carnis & sæculi sordes revertuntur, canibus ad vomitum redeuntibus comparat. *Addit, eosdem quum ob criminis enormitatem cum amicis & notis conversari non audeant, collectis velut sarcinis tamquam fugitivos hinc inde oberrare, & Verbum Dei, scilicet, prædicando, victum sibi acquirere.* Ex hoc hominum genere mirum in modum nova succrevit Ecclesia, obstetricante præcipue libidine, cujus explendæ spes ut ante Monasteria pæne solitaria reddiderat, sic præsens ac paratus usus novæ religioni velut trabali clavo affigebat. Quid quæris? Ex Apostatis repente evaserunt Apostoli. Nam ut persecutio martyres, sic hæresis apostatas facit. Ex hac materia Calvinus novam sibi suâ Ecclesiam ædificavit: cujus præcipuum veluti fundamentum carnalis erat voluptas. Raro enim castum aut pudicum reperias hæreticum, S. Hieronymo teste. Inlicita ista hætenus ad cælum per carnis intra formosæ amplexum mulieris mortifi-

cationem ascendendi via, mox infinitis trita fuit vestigiis. Idem religiosi homines è Monasteriis, noctu fere egressi (tenebras enim hoc hominum genus amat) Cruces ac Calices non raro secum asportabant, non quidem ut Crucem suam portantes, Christum sequerentur, sed ut feminæ alicujus aut puellæ conjugium hoc precio sibi conciliarent, ut à quorum nuptiis initio honestiores fere abhorrebant: unde fiebat ut non indotatæ modo, sed & infames ac prostitutæ à novi Evangelii Ministris passim ducerentur. Hæc illa esca est, omnium malorum causa: qua capti homines, in perditionis abyssum præcipitantur. Ut enim vix ulli sanctiores homines reperias quam eos qui in Monasteriis constanter perseverarunt; sic nulli peiores sunt quam qui religionem deseruerunt. Hi instar lampadum sunt, claro fulgore coruscanti; quibus extinctis nihil foetidius est magisq; putidum. Nullum quidem in retrahendis fugitivis laborem intermittebant religiosorum præfati; sed quemadmodum pulli ubi semel è cavea evolaverunt, revocantis vocem nõ exaudiunt, sic desertores isti omnes superiorum admonitiones spernebât, ac conatus eludebant. Horum exemplo mox alii atq; alii utriusq; sexus instigati, catervatim abjectis cucullis novo Evangelio nomen dederunt. Vxorem sibi Monachus; Monialis maritum quasi vitæ; aut vagæ libidini totos se dediderunt. Erât qui in Monasteria ac Conventus libellos passim ac schedas injicerent, quibus solitaria vita tradgebatur. In ipsa etiam Monasteria utriusq; sexus homines nonnulli irrepserant, qui libidinû flammis sub cœnobiticarum regularum cineribus hætenus occultas ac suppressas, steru suo excitabât: adeo ut mirum sit, quomodo simplices illæ columbæ à laqueis ubique positis & dulcissima voluptatis esca cavere sibi potuerint. Vnde factum est, ut Monachi ac Moniales sicut antea sub eodem religionis fuerant iugo, sic jam eandem quocumq; vellent modo vivendi licentiam amplecterentur; ac tam inter se quam cum aliis matrimonia contraherent. Ac velut Æsopica illa vulpecula, amissa cauda, omnibus persuadere conata est, ut & ipsæ grave & inutile, uti dicebat, pòdus abijcerent; sic etiam excucullati Monachi reliquos religiosos vehementer exhortabantur, ut & ipsi ad sepem, quod dicitur, suspensis cucullis, relictaq; solitaria vita, hominum cœtibus rursus se jungerent, ac quæ cæteri, Mundi negotia obirent, Dici certe vix potest quam variaz artes excogitatæ sint quum ad horum qui Monasteria deserue-

feruerant, excusandam, tum ad illorum qui remāserant, accendendam libidinem. Sed, ô Deus bone! quæ quæque curæ, sollicitudines ac miseriæ inde natae sunt? sub quibus novi illi conjuges, indissolubili monstrofae copulae catena illigati, miserabiliter gemebant. Non pauci eorum paupertate oppressi, vile opificium aliquod exercere, aut ruri opus facere, magnoque labore victum sibi acquirere coacti sunt. Hinc bibliopola, circumforanei, frivolarum, paedotribæ, & qui non homines existerunt? Ad Ministerium vero tantum disertuli assumebantur. In Monialium vero ædibus multi Ministri nidulabantur, Deo dicatarum Virginum contubernio utentes. Testatur Cæjerus, duos se Pictavii vidisse, ob raptum ejusmodi non parum periclitantes. Norum est, Barro apud Lusignanum Ministro ex Monasterii cujusdam spoliis Monialem non illepidam prædæ cessisse, quam in Vasconiam ad bellum profectus, Maupererii deposuit. Similis præda Christiano Ministro Pictaviensi obvenit. At Bello loco, itidem uni ex Galliarum Ministris, bolus ex ipsis faucibus fuit ereptus. Hos tres Curia Pictaviensis tamquam raptores & sacrilegos condemnavit. Hæc illa turunda est, hæc ambrosia, tantopere à Rabelæsi discipulis & Calvinii sectatoribus desiderata. Monialium carnem ante omnia illi experebatur, ac veluti canes, unice vestigabant ac venabantur, facile ubi præda parata sibi esset, odorati. Quem vero odorem putrida hæc ac putida vasa spirarent, non difficile judicatu est. S. Greg. de velatam Religiosam alloquens, inquit, Quod si Ananias ob pauxillum argenti violato voto mortem meritus sit, quæ poenam illa mereatur, quæ Deum non argento, sed seipsum jam servitio ejus devora, defraudet. Hos ergo laqueos tam Lutherani quam Calvinistarum Religiosis, junioribus præsertim tendebant, ac veluti Catholicæ Ecclesiæ exsuviis novellam suam exornabant, scilicet. Sed ô puleram Ecclesiam, cujus fundamenta incestibus atque adulteriis innituntur! An vero ex Agare ista ulla alia quam spuria & Ismaelitica proles nasci potest? Certe illecebræ iste O Calviniana Synagoga, columnæ tuæ sunt: hi angulares tui sunt lapides, hæc ornamenta templorum tuorum, hæc lampades tuæ quarum lumen qui sequitur, in æternas abyssi tenebras descendit: hi doctrinæ tuæ sunt præcones, hæc novi vestri tubæ sunt Evangelii, ac vox non clamantium in deserto, sed civitates inflammantium, in provinciis ferentium discordias, regna & imperia evertentium, omnem denique pacem atque obedientiam ex Christiana Republica

profligantium. O dignum æterno igne hominum genus! ut qui discordiæ omniumque malorum scintillas per totum orbem sparsistis, & tam noxia incendia conflastis, & adhuc fovetis.

Vir bonus ac literatus mihi narravit, se quum ætatis anno xx. Lutetiæ Dominicanorum familiæ adscriptus degeret, à Porciano Principe, novam religionem sub primis civilis belli initiis amplexo, sæpenumero rogatum, quam ob causam tot tantisque donis à Deo ornatus (erat enim nobili prognatus familia) Monachalem habitum induisset: quæ si vellet abjicere, honorificum ipsi in aula sua locum fore sciebat enim huic à fratre majore natu nihil ex patrimonio quam gladium ac pallium relictum; quæ ille eum cucullo & Breviario commutavit. Quum frustra aliquoties surdum ad ejusmodi impugnasset, forte fortuna die quodam puellam idem cubiculum ingressam esse, quæ Princeps manu arreptam ad se deduxerit, his verbis eam compellans: Quæso te amica mea, ut in hac anima Deo lucranda operam tuam mihi præstes. Nec diu moratum cubiculoque egressum, sine ullo arbitrio utrumque reliquisset. Ibi se à puella delicias ejusmodi mirifice edocta, quum verbis tum gestibus, manu cõpressionibus aliisque modis tam vehementer fuisse impugnatum, ut nunquam in vita majorem tentationis impetum sustinuerit, diabolo & carne faces suggerentibus. Tandem reversum Principem, de novo rogasse, ut conditionem oblatam accipere vellet: se quidem omnia ipsius causa facturum. Tum redeunte quasi animo, se respondisse, Cum Deo super hac re se consultaturum. Re apud animum contrariis inter se affectibus distractum, omnes in partes versata, tandem se S. Pauli Apostoli consilium sequutum, quamprimum inde in Lotharingiam secessisse, & à Barensi Duce fuisse susceptum. Idem postea Theologiæ apud Santonas professor fuit, ac vitam Religioso dignam ad extremum usque spiritum egit. Hanc narrationem prolixius aliquando recitare volui, ut intelligatur quibus artibus hæretici eos quos causæ suæ utiles fore arbitrantur, captent. Quia enim doctis & ad gravia negocia idoneis hominibus destituuntur, necesse est ut eos à nobis velut suffurentur. Suffurari vero aut ad se pertrahere vix possunt, nisi ejusmodi voluptatum delinimentis, quibus nihil blandius est atque acceptius, insecutos. Alium novi vicinū mihi Nobilem, qui ut juvenem quendam Franciscanæ familiæ monachum à religiosa vita diverteret, pro cucullo, quæ ei auferrī jussit, thoracem ac chlamydem supponi jussit,